

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευιέ Ντελιέρ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ξημερώνει.

Ο οὐρανός πρὸς τὴν ἀνατολὴν λάμπει χρυσοροδίνος. Ἡ θάλασσα εἶνε σπαρμένη μετ' ῥοδόφυλλα καὶ ἀνεμώνες.

Ο ὑποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, ἀκουμπισμένος στὸ θωράκιο τῆς γεφύρας τῆς ναυαρχίδος «Ρισελιέ», κυττάει μελαγχολικά τὸν χρυσογάλανο πόντο πού ξυπνάει, θαρρεῖς, καὶ ἀλαφροκυματίζει κάτω ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας.

Ο Πλεμόν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς ἐκείνους τοῦ ναυτικοῦ τοὺς γεννημένους, θαρρεῖς, γιὰ τὸν ἔρωτα.

Πρόσωπο γλυκύ. Βλέμμα περήφανο. Ἀγάστημα λυγρό. Χεῖλη καμωμένα γιὰ φιλήματα.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτὰ στάζει ἡ πίκρα κάποιου κρυφῆς μελαγχολίας.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν κυττάει τὸ πέλαγος πού τὸ χρυσώνει ἡ ἀνατολὴν κι' ἀναστενάζει. Κάποια σκέψις τὸν βασανίζει...

Ἐξαφνα βήματα ἀντηχοῦν πίσω του καὶ μιὰ τραχειὰ φωνὴ λέγει:

— Λοιπόν; Σήμερα εἶνε ἡ ἐπίσημη μέρα;

Ο Φρειδερίκος γυρίζει ἀπότομα. Ἐκείνος πού τοῦ μίλησε εἶνε ὁ συνάδελφός του ὑποπλοίαρχος Παῦλος Κεργόρν.

Ο Κεργόρν εἶνε κοντόσωμος, εὐρωστος, σωστός θαλασσόλυκος. Τὸ κατακόκκινο πρόσωπό του δείχνει ἄνθρωπο ἀνοιχτόκαρδο καὶ εἰλικρινῆ.

Ο Πλεμόν τοῦ σφίγγει τὸ χέρι καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ἀνόρεχτα:

— Ναί, σήμερα εἶνε ἡ ἐπίσημη μέρα.

Ο Κεργόρν ξαφνιάζεται.

Γιατί μιλάς ἔτσι; ρωτᾷ τὸν Πλεμόν. Φαίνεσαι σαν νὰ σὲ δυσαρεστῇ ἡ ἐορτὴ πού πρόκειται νὰ δοθῇ στὸ καράβι μας. Διάβολε!... Ἀπὸ πότε ἔπαψε νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ ὁ χορός, ἐσένα τὸν μανιώδη χορευτῆ;

— Ἐχεις δίκιο, ἀπαντᾷ ὁ Πλεμόν. Μοῦ ἀρέσει ὁ χορός.

Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί αἰσθάνομαι σήμερα. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια; Φοβάμαι...

— Φοβάσαι! Τί φοβάσαι;

— Δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί εἶνε αὐτὸ πού μοῦ συμβαίνει, φίλε μου. Ὡστόσο ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ μοῦ συμβῇ κάποια συμφορὰ.

Ο Παῦλος Κεργόρν ἄρχισε νὰ γελάει.

— Καλὸ κι' αὐτό! φώναξε. Συμφορὰ; Τί συμφορὰ; Τί συμφορὰ μπορεῖ νὰ συμβῇ σ' ἕναν καλὸ χορευτῆ σαν καὶ σένα; Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ σοῦ κολλήσῃ καμμιὰ χοντρή ντάμα. Ἀλλὰ ἔννοια σου, φίλε μου. Ἄν σοῦ συμβῇ τίποτα τέτοιο μοῦ γνέφεις καὶ τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ. Ξέρες ἄλλωστε ὅτι χορεύω σαν σβούρα.

Τὰ λόγια τοῦ Παύλου ἔκαναν τὸν Φρειδερίκο νὰ γελάσῃ.

— Ἔτσι μπράβο! τοῦ εἶπε ὁ Κεργόρν φεύγοντας. Νὰ πού ξαναβρῆκες τὸ κέφι σου.

* * *

Ἡ ναυαρχὴ «Ρισελιέ» ἦταν καταστόλιστη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς γιορτῆς πού θὰ ἐδίδοτο σ' αὐτή. Ἄνθη φυσικά καὶ τεχνητά, σημαῖες, σινιάλα, γιρλάντες.

Τὸ μεσημέρι ἕνα πλῆθος ἀπὸ βάρκες εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω στὸ μεγαλοπρεπὲς πολεμικό. Ἦσαν ἡ βάρκες πού θὰ μετέφεραν τοὺς καλεσμένους ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Βιλλεφράνς, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην καὶ τὸ Μπωλιέ. Πολλοὶ καλεσμένοι εἶχαν φτάσει μετ' ἀποράκια ἀπὸ τὰς Κάννας.

Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὁ ναύαρχος ἐπιθεώρησε τὴν ναυαρχίδα. Ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Ἀπολύτως ἱκανοποιημένος γιὰ τὸν στολισμὸ τοῦ πλοίου του διέταξε ν' ἀρχίσῃ ἡ μεταφορὰ τῶν καλεσμένων.

ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς ἡ ναυαρχὴ ἄρχισε νὰ κατακλύζεται ἀπὸ κυρίας καὶ κυρίους, ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀσύγκριτης ὠμορφιάς.

Ἡ βάρκες γύριζαν διαρκῶς ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ λιμάνι κατὰφορτες ἀπὸ κομψότατες κυρίες καὶ δεσποινίδες. Μπο-

ροῦσε νὰ συναντήσῃ κανεὶς ἐπὶ τοῦ «Ρισελιέ» τὶς πιὸ σπάνιες ὠμορφιές. Τὰ πρόσωπα ἦσαν πρόσχαρα. Φεγγαβολοῦσαν καὶ ἀστραφταν τὰ πολύτιμα πετράδια. Ἡ ναυαρχὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἕνα ἐπίγειον παράδεισον.

Ἐδόθη στὴν ἀρχὴ μιὰ παράσταση, γεῦμα κατόπιν καὶ ἐπακολούθησε χορός.

Νύχτωσε καὶ οἱ καλεσμένοι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου χόρευαν μετ' ἐξαιρετικὸ κέφι.

Πλησίαζαν μεσάνυχτα ὅταν ὁ Παῦλος Κεργόρν βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ στὸν Φρειδερίκο Πλεμόν.

— Λοιπόν, φίλε μου, πῶς τὰ πέρασες; τὸν ρώτησε.

Ο Πλεμόν δὲν ἀποκρίθηκε.

— Ἄν ρωτᾷς γιὰ μένα, συνέχισε ὁ Κεργόρν, χόρευα ὅσο ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Καὶ νὰ ἦταν μονάχα αὐτό; Μοῦ γίναν ὡς τὴ στιγμὴ τέσσερες προτάσεις γάμου. Ἄκουες; Τέσσερες ὅλες - ὅλες. Δὲν ἔχουν τὸ Θεό τους αὐτὲς ἡ μητέρες τῶν κοριτσιῶν. Κυνηγοῦν τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ναυτικοῦ ὅπως οἱ κυνηγοὶ τὰ ὀρτύκια!... Κι' ἐσὺ, ἐσὺ, φίλε μου πῶς τὰ πῆγες;

Ο Πλεμόν ἀναστενάξε.

— Πῶς! Τί σοῦ συμβαίνει λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Κεργόρν. Δὲν φαίνεσαι εὐχαριστημένος. Γιατί;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθης; εἶπε ὁ Πλεμόν.

— Μὰ βέβαια, φίλε μου.

— Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα τὸ πρωτῆ;

— Τὸ πρωτῆ; Ναί. Μοῦ εἶπες ὅτι φοβάσαι πῶς θὰ σοῦ συμβῇ κάποια συμφορὰ.

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ λοιπόν;

— Λοιπόν... ἡ συμφορὰ τὴν ὁποία φοβόμουν ἦλθε.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Μὴ ζητεῖς νὰ καταλάβῃς.

— Ὅχι δά. Δὲν εἶν' ἔτσι. Πρέπει νὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου, πρέπει νὰ μοῦ εἰπῇς τί σοῦ συμβαίνει.

Ο Πλεμόν ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικός, βουβός, διστακτικός. Κύτταξε κατόπιν τὸν συνάδελφό του καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μὴν ἐπιμένεις, σὲ παρακαλῶ. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε τὴν στιγμὴ αὐτῆ. Ἀργότερα... ἴσως ναί.

— Καλὰ, φίλε μου, εἶπε ὁ Κεργόρν. Δὲν ἐπιμένω. Θὰ τὰ ξαναποῦμε. Τώρα πηγαίνω νὰ στροβιλιστῶ λίγο ἀκόμη. Ἡ γιορτὴ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τελειώσῃ. Σὲ συμβουλεύω νὰ κἀνης καὶ σὺ τὸ ἴδιο. Ξεχνᾷ κανεὶς μετ' ὁ χορὸ τὶς στενοχώριες του.

Ο Παῦλος Κεργόρν ἔφυγε.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν ἔμεινε μόνος.

Ἡ μελωδίς τῆς μουσικῆς ἔφταναν ζωηρὰ ὡς τὸ μέρος πού βρισκόταν. Μὰ δὲν τὸν τραβοῦσαν καθόλου. Ἡ καρδιά του ἦταν βαρειά. Ὑπέφερε...

— Θεέ μου! ψιθύρισε τέλος. Θεέ μου, πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία αὐτῆ; Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ σαν τρελλός. Κι' ὅμως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῶ τὸν ἔρωτά μου. Δὲν ἔχω νὰ ἐλπίζω τίποτε, ναί, τίποτε ἐκ μέρους τῆς. Ἀγαπῶ χωρὶς ἐλπίδα. Ἄν τολμῆσω νὰ τῆς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου ἴσως νὰ με περιφρονήσῃ. Τί εἶμαι ἐγώ γι' αὐτήν; Πῶς θὰ τολμῆσω νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀπάνω τῆς; Πρέπει νὰ κρῦψω τὸ αἰσθημά μου βαθειὰ στὴν καρδιά μου. Ξέρω πῶς θὰ ὑποφέρω... Θὰ βασανιστῶ... Ἀλλὰ πρέπει νὰ δειχτῶ ἄντρας. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως τὴν ξεχάσω... Ἴσως παρηγορηθῶ μιὰ μέρα...

B'.

Ἡ γιορτὴ ἐπὶ τοῦ «Ρισελιέ» τελείωσε.

Οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Μεταξὺ τῶν ἀποχωρούντων βρισκόντουσαν καὶ τρία πρόσωπα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ σὰς τὰ γνωρίσουμε:

Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦσαν τὰ ἐξῆς: Ἐνας γηραιὸς κύριος μετ' ἑλαφρῆ γενειάδα, μιὰ κυρία σαράντα περίπου ἐτῶν καὶ μιὰ δεσποινὶς κομψὴ καὶ ὠραιότατη 18—20 ἐτῶν.

Πρέπει νὰ σὰς παρουσιάσουμε τὰ πρόσωπα αὐτὰ, τὰ ὁ-

ποία απομακρυνόντουσαν τη στιγμή αυτή από την ναυαρχίδα, μέσα σε μία κομψή θαλαμηγό.

Ἡ κυρία ἦταν ἡ βαρώνη Ντελλιέρ, ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμη, παρὰ τὰ σαράντα της χρόνια.

Ἡ νέα ἦταν ἡ κόρη τῆς βαρώνης, ἡ Λευκή Ντελλιέρ, ἕνα τετράξανθο θαῦμα ὠμορφιάς, μιά γοητευτικὴ νεράιδα, γεμάτη δροσιὰ, γεμάτη χάρι.

Ὁ γηραιὸς κύριος, μετὴν λευκὴ γενειάδα, ὠνομάζετο κ. Γκιδάλ.

Ἐνῶ ἡ θαλαμηγὸς ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ «Ρισελιέ», μιά ἀτμάκατος τὴν πλευρίσε καὶ δυὸ δεσποινίδες μ' ἕναν νεαρό καὶ κομψότατο κύριο πήδησαν μέσα σ' αὐτή.

Ἦσαν δυὸ φίλες τῆς λευκῆς Ντελλιέρ.

Ὁ κομψὸς νέος ἦταν ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ, ἀνεψιὸς τοῦ κ. Γκιδάλ καὶ μνηστήρ τῆς Λευκῆς.

Ἡ Λευκὴ ὑποδέχτηκε τὶς φίλες της μετὰ ξεφωνητὰ χαρᾶς. — Θὰ κάνουμε ὠραῖο ταξίδι ἀπόψε! εἶπε μετὴν γλυκειὰ, ἀσημένια φωνὴ τῆς.

— Ταξίδι; ρώτησε ὁ κ. Γκιδάλ. Τί ἐννοεῖς, ἀγαπητὴ μου Λευκὴ; Ὅ ἀποβίβαστοῦμε, σὲ λίγο στὸν Ἅγιο Ἰωάννη καὶ θὰ ζητήσουμε ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ μείνουμε ἢ θὰ πάρουμε ἕνα ἀμάξι καὶ θὰ φύγουμε ἀμέσως.

— Ὅχι δά, φώναξε ἡ Λευκὴ. Δὲν θ' ἀποβίβαστοῦμε καθόλου στὸν Ἅγιο Ἰωάννη. Θὰ τραθήξουμε ἴσια γιὰ τὶς Κάννες.

— Γιὰ τὶς Κάννες! ἀπόρησε ὁ κ. Γκιδάλ. Τί λές, κόρη μου; Αὐτὸ εἶν' ὀλόκληρο ταξίδι! Δὲν θὰ φτάσουμε ἐκεῖ παρὰ πολλὰς ὥρες μετὰ τὸ ξημέρωμα.

— Μὰ αὐτὸ θέλω κι' ἐγὼ, ἀπάντησε πρόσχαρα ἡ Λευκὴ. Ἐπιθυμῶ πολὺ τὸ ταξίδι αὐτό. Θέλω νὰ δῶ τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλλῃ μέσα ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Ἐπενέθη τὴν ἡμέραν τῆς Λευκῆς.

— Κόρη μου, εἶπε, τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ εἶνε κουραστικὸ γιὰ τὸν κ. Γκιδάλ.

Μὰ στὸ μεταξύ αὐτὸ οἱ ναῦτες τῆς θαλαμηγοῦ εἶχαν ἀκούσει τὰ λόγια τῆς Λευκῆς Ντελλιέρ, εἶχαν κάνει τοὺς σχετικoὺς χειρισμοὺς, εἶχαν ἀνοίξει τὰ πανιά καὶ εἶχαν θάλει πλώρη γιὰ τὶς Κάννες.

Ἡ θαλαμηγὸς ἔσχιζε τὰ κύματα σὰν δελφίνι.

Ὁ οὐρανὸς ἐπάνω ἔμοιαζε μὲ μιά τεραστίαν ἀνθρακιά μετὰ τὶς μυριάδες τῶν ἀστρῶν του.

Γλυκὸ καὶ δροσερὸ φυσοῦσε τὸ θαλασσινὸ ἀεράκι.

Κουρασμένοι ἀπὸ τὸν χορὸ, κατέβηκαν πρῶτοι στὶς καμπίνες τοὺς γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν ἡ βαρώνη Ντελλιέρ καὶ ὁ κ. Γκιδάλ.

Σὲ λίγο τοὺς ἀκολούθησαν καὶ ἡ δυὸ φίλες τῆς Λευκῆς.

Στὸ κατάστρωμα ἔμειναν πλέον μόνοι τοὺς ἡ Λευκὴ καὶ ὁ μνηστήρ τῆς Λεοπόλδος Γκιδάλ.

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη.

Πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς ὁ οὐρανὸς ἔρχισε νὰ παίρνῃ ἕνα χρώμα χλωμό.

— Ξημερώνει, εἶπεν ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ ἀναστενάζοντας. Τί ὠραία ποῦ εἶνε ὅλα γύρω! Ὁ οὐρανὸς εἶνε γεμάτος πετράδια, ἡ ἀκρογιαλιὰς τραγουδοῦν τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς δημιουργίας.

— Εἰσαστε πολὺ ρωμαντικὴ, δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ μνηστήρ τῆς.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Λευκὴ. Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Καὶ σεῖς;

— Ἐγώ; εἶπεν ὁ νέος ἀργὰ καὶ κουρασμένα. Ἐγὼ δὲν συγκινοῦμαι ἀπ' ὅλες αὐτὰς τὶς ὠμορφίαις τῆς φύσεως. Κι' ἂν δὲν εἰσαστε σεῖς ἐδῶ, τώρα θὰ βρισκόμουν στὸ κρεβάτι μου, θὰ προτιμοῦσα τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ τρεμοχλωμιάσματα τῆς αὐγῆς.

— Σὰς πιστεύω καὶ σὰς συλ-

λυποῦμαι, τοῦ εἶπεν ἡ Λευκὴ. Ἐχω μάλιστα νὰ σὰς προτείνω κάτι...

— Νὰ τὸ ἀκούσω.

— Νὰ μὴ ξαγρυπνᾶτε περισσότερο χωρὶς λόγο. Κατεβῆτε κάτω καὶ κοιμηθῆτε στὴν καμπίνα τοῦ θεῖου σας.

Ὁ νέος πειράχτηκε.

— Μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι, δεσποινίς, εἶπε. Δὲν μιλοῦν ἔτσι σ' ἕναν ξενύχτη βουλευτῶν, σὰν κι' ἐμένα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Λευκὴ. Ἐχετε δίκιο. Τὸ ξέχασα αὐτό. Εἰσαστε ἕνας ξενύχτης τῶν βουλευτῶν καὶ τίποτε περισσότερο.

Ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ κατάλαβε τὸ πείραγμα τῆς νέας. Κι' ἂν καὶ αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου, ἔμεινε κοντὰ τῆς ἀποφασισμένος νὰ ξαγρυπνήσῃ ἀπὸ πείσμα.

Μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς ἐμεσολάβησαν.

Ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ κύτταζε τὴ θάλασσα ποῦ φωσφώριζε, σὰν νὰ ἦταν ἕνας ἄλλος οὐρανὸς γεμάτος ἀστρα.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τῆς μνηστῆς του στενοχωροῦσε τὸν Λεοπόλδο. Οὐφ, αὐτὰ τὰ ρωμαντικὰ κορίτσια, εἶνε ἀνυπόφορα! Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὴν ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴν ρέμβη τῆς.

— Διασκεδάσατε κυλὰ στὸ χορὸ, δεσποινίς Λευκὴ; τὴν ρώτησε.

— Ὑπερβολικὰ, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Ἀλήθεια; Τόσου τὸ καλύτερο.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

— Γιατί λένε πὼς δύσκολα εὐχαριστεῖσθε μετὰ κάτι. Οἱ ναυτικοὶ μας λοιπὸν σὰς ἐνθουσίασαν.

— Ἰσως.

— Τὸ ἴσως αὐτὸ εἶνε πολὺ αἰνιγματικὸ. Μήπως σὰς ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση κανένας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικoὺς τῆς ναυαρχίδος;

— Ναί, ἀπάντησε ἀδίστακτα ἡ Λευκὴ.

Ὁ Λεοπόλδος δὲν περίμενε τὴν καταφατικὴν, τὴν κατηγορηματικὴν ἐκείνη ἀπάντησι. Σάσισε. Ἐγινε λιγόλεπτη σιωπὴ.

— Ἄ! εἶπε κατόπιν. Καὶ ποιὸς εἶνε, παρακαλῶ, ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς θνητός;

— Δὲν γνωρίζω πὼς λέγεται, ἀπάντησε ἀπλῶς καὶ μετὰ εὐκρίνεια ἡ Λευκὴ.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τὰ χαρακτηριστικὰ του;

— Γιατί ὄχι;

— Ἀνυπομονῶ νὰ τ' ἀκούσω.

— Μάλιστα. Εἶνε ψηλός, μετὰ λυγερὴ κορμοστασιά, μετὰ βλέμμα ἀγέρωχο καὶ ὑπερήφανο, μελαχροινός, μετὰ λεπτὰ γυναικεῖα χέρια καὶ ὕψος ἥρωος.

Ὁ Γκιδάλ προσπάθησε νὰ γελάσῃ.

— Γιατί γελάτε; τὸν ρώτησε ἡ Λευκὴ.

— Γιατί γελῶ; Γιατί μοῦ περιγράφετε τὸν ἥρωα ἑνὸς μυθιστορήματος. Ἀσφαλῶς εἰσαστε πολὺ ρωμαντικὴ.

Ἡ Λευκὴ σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους τῆς.

— Δὲν εἶνε δικαίωμά μου αὐτό; εἶπε.

— Δικαίωμά σας, δεσποινίς Λευκὴ, ἀλλά...

— Ἀλλά; Μιλήστε ἐλεύθερα. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς πρέπει νὰ προσέχετε. Εἶνε μερικὰ μυθιστορήματα, ξέρετε, ποῦ ἀρχίζουν σὰν εἰδύλλια καὶ τελειώνουν σὰν δράματα.

— Ζηλεύετε, κ. Γκιδάλ;

— Δὲν ζηλεύω, δεσποινίς Λευκὴ. Σὰς λέω μόνον: προσέξτε!

Μὴν διαθέσετε τὴν καρδιά σας πρὶν γνωρίσετε καλὰ τὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ τὴν χαρίσετε.

— Κύριε Γκιδάλ, ἀποκρίθηκε ἡ νέα μετὰ πείσμα, ἡ καρδιά μου ἀνήκει σὲ μένα καὶ δὲν ἀνέθε-

Ἄκουμπισμένος στὸ θωράκιο τῆς γεφύρας κυττάει τὸν χρυσογάλανο πόντο...

σα σέ κανένα τή φύλαξι της.

— Δέν έχω αντίρρηση, δεσποινίς. Ἡ καρδιά σας σᾶς ἀνίκη, ἀσφαλῶς. Μπορῶ ὡστόσο νά σᾶς ρωτήσω κάτι;

— Ἔστω, ρωτήστε με.

— Ὑπό ποίαν ἰδιότητα ἀγαπάτε τόν ναυτικόν αὐτόν ἀρχάγγελόν σας;

Ἡ Λευκή πειράχτηκε.

— Νομίζω, κύριε Γκιδάλ, εἶπε στόν νέο, ὅτι ὑπερβαίνετε πειά τὰ ὄρια. Αὐτό πού κάνετε δηλαδή εἶνε ἀδεξιότης γιά ἓνα μνηστήρα. Καί δέν σᾶς ἐπιτρέπω...

— Δέν μοῦ ἐπιτρέπετε νά εἶμαι ζηλότυπος;

— Ὄχι. Δέν σᾶς ἐπιτρέπω τίποτε.

Ὁ νέος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του λυπημένος.

Ἡ τελευταία ἀπάντησις τῆς Λευκῆς τὸν χτύπησε στή φιλοτιμία του. Δέν μίλησε ὡστόσο.

Ἡ Λευκή μάντεψε τὴ λύπη του. Μὰ ἀδιαφόρησε. Σηκώθηκε ὀρθή καί τοῦ εἶπε:

— Ἄς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ, κ. Γκιδάλ, γιατί θά μάλλώσουμε. Σᾶς ὑπενθυμίζω λοιπόν ὅτι ὑπάρχει κάτω ἓνα κρεβάτι. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε. Ὅσο γιά τίς ιδέες μου καί τίς προτιμήσεις μου, σᾶς λέω μόνον τοῦτο: Ὅτι ἀγαπῶ κάθε τί πού εἶνε ὠραίο.

Ὁ Γκιδάλ δέν εἶπε λέξι. Μὲ βαρειά τὴν καρδιά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, συντριμμένος, αὐτὸς ὁ λέων τῶν αἰθουσῶν, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν μνηστὴν του, σάν τὴ θρηγμένη γάτα καί κατέθηκε τὴ σιδερένια σκάλα πού ὡδηγοῦσε στίς καμίνες τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἡ Λευκή ἔμεινε μόνη.

Ἡ θαλαμηγὸς πετοῦσε σάν θαλασσοπούλι πάνω στὰ κύματα.

Δροσερό, ζωογόνο ἀεράκι φυσοῦσε. Ἀντίκρυ ἡ ἀνατολὴ χρυσορρόδιζε ὑπέροχα.

Ἡ Λευκή ἀναστέναξε μὲ πόνο. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της, τὰ μάτια της θούρκωσαν, χοντρά δάκρυα ἄρχισαν νά κυλοῦν στὰ θελουδένια μάγουλά της.

Γιατί ἔκλαιγε;

Γιατί ἦταν τόσο βαρειά ἡ καρδιά της;

Τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε δυστυχισμένη, αὐτὴ τὴν τόσο νέα, τὴν τόσο ὠραία, τὴν τόσο πλουσία;

Μήπως ἤξερε;

Εἶνε περιστάσεις πού κλαίει κανεῖς, εἶνε περιστάσεις πού χαίρεται, εἶνε περιστάσεις πού πονοῦμε ἢ εἶμαστε εὐχαριστημένοι χωρὶς νά ξέρουμε γιατί.

Σιγά-σιγά ὁ ἥλιος πρόβαλε ὑπέρλαμπρος, πάνω στὸ χρυσοῦ του ἄρμα, μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὰ μάτια τῆς Λευκῆς ἦσαν καρφωμένα μακρὰ, στὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὅπου ἓνα μελανὸ σημεῖο διεκρίνετο.

Ἐκύτταζε πρὸς τὸ μαῦρο ἐκεῖνο σημάδι μὲ ρέμβη, μὲ λαχτάρα.

Ἦταν τόσο ἀφηρημένη, ὥστε δέν καταλάβαινε τί γίνεται γύρω της.

Τὸ μαῦρο ἐκεῖνο σημάδι, μακρὰ στὸ πέλαγος, τὴν τραβοῦσε σάν μαγνήτης.

Τὸ μαῦρο ἐκεῖνο σημάδι, τὸ τόσο μικρὸ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστάσεως, ἦταν ἓνα πολεμικὸ σκάφος.

Τὸ μαῦρο ἐκεῖνο σημάδι μέσα στὸ χρυσογάλανο φόντο τῆς ἀνατολῆς ἦταν ἡ ναυαρχὴς «Ρισελιέ».

Ἐνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στήθος τῆς νέας.

Δέν ἔκλαιγε πλέον.

Μὰ ἦταν τόσο λυπημένη.

— Δέν κοιμήθηκες, κόρη μου; ἀντήχησε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ πλάι της.

Ἡ Λευκή τινάχτηκε καί γύρισε ἀπότομα, σάν νά ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὄνειρο.

— Μητέρα! εἶπε.

— Παιδί μου!

Ἦταν ἡ μητέρα τῆς Λευκῆς, βαρὼνη Ντελλιέρ, ἡ ὁποία εἶχε ξυπνήσει καί εἶχε ἀνεβῆ στὸ κατάστρωμα.

— Λευκή, εἶπε ἡ κ. Ντελλιέρ στὴν κόρη της, γιατί ξαγρύπνησες, μικρούλα μου;

— Ἦθελα νά δῶ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, μητέρα, ἀποκρίθηκε ἡ Λευκή.

— Δέν ἔκαμες καλὰ, παιδί μου. Ἐπρεπε νά πλαγιασῆς καί νά δώσης ἐντολὴ νά σέ ξυπνήσουν λίγο πρὸ τῆς ἀνατολῆς. Δέν φροντίζεις καθόλου γιά τὴν ὑγεία σου, Λευκή.

— ὦ μαμά, νοιώθω τόσο καλὰ τὸν ἑαυτό μου!

Ἡ βαρὼνη Ντελλιέρ κύτταξε προσεκτικὰ τὴν κόρη της.

— Κι' ὅμως, εἶπε, φαίνεσαι πολὺ καταβεβλημένη, Λευκή.

Δέν λάμπεις ἀπὸ χαρὰ ὅπως ἄλλοτε. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτε, σᾶς βεβαιῶ τίποτε.

Ἡ κ. Ντελλιέρ δέν ἐπέμεινε. Μὰ θά μπορούσε νά ὀρκιστῆ ὅτι κάτι τὸ ἔκτακτο συνέβαινε στὴν κόρη της.

Γ'

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἡ ναυαρχὴς «Ρισελιέ» καί τὰ ἄλλα πολεμικὰ πού ἦσαν ἀγκυροβολημένα γύρω της, ἀπέπλευσαν ἀπὸ τὴν Βιλλεφράνς γιά νά κάνουν ἓνα μεγάλο γύρο στὴ Μεσόγειο. Τράβηξαν γιά τὸ Ἀλγέρι, ἐπεσκέφθηκαν τὴν Τυνίδια καί ξαναγύρισαν κατόπιν στὴν Κορσική.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν δέν εὕρισκετο πλέον ἐπὶ τοῦ «Ρισελιέ».

Τὴν ἐπομένην τοῦ χοροῦ πού ἐδόθη ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος διορίστηκε διοικητὴς ἑνὸς νέου πολεμικοῦ σκάφους, τοῦ τορπιλλοβόλου «29» καί ἔφυγε γιά τὴν Τουλών, ὅπως παραλάβη τὸ σκάφος του.

Ὁ Πλεμόν ἦταν ὑπερήφανος γιά τὴν διοίκησιν πού τοῦ ἀνέθεσαν.

Ἦταν εὐσυνείδητος ἀξιωματικός. Δέν εἶχε στόν κόσμον παρά δυὸ ἀγάπες: τὴν πατρίδα καί τὴν μητέρα του.

Μὰ ἀπὸ τὴ νυχτιὰ τοῦ χοροῦ ἐπὶ τοῦ «Ρισελιέ» ἡ καρδιά τοῦ Πλεμόν εἶχε ἀναστατωθῆ.

Ὁ ἔρωτας τὸν ὁποῖο καθόλου δέν ἐσκέπτετο, τὸν χτύπησε ξαφνικὰ, ὅπως χτυπάει ὁ κεραυνὸς τὸ δέντρο.

Προσπάθησε ν' ἀντιδράσῃ.

Προσπάθησε νά λησμονήσῃ, νά διώξῃ ἀπ' τὸ νοῦ του τὴ σκέψιν αὐτὴ, νά σβύσῃ στὴν καρδιά του τὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης. Γιατί ἡ καρδιά του ἐφλέγετο.

Ἀγαποῦσε. Ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμιν τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Ἀγαποῦσε χωρὶς νά μπορῇ ν' ἀντιδράσῃ.

Ὁ ἔρωτάς του ὑπῆρξε κεραυνοβόλος.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἔρωτας ἐκείνους πού ἀνάθουν καί φουντώνουν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, μὲ τὴν πρώτη λέξι, μὲ τὸ πρῶτο ἀντίκρουσμα.

Λευκή Ντελλιέρ

(Ἀκολουθεῖ)